

slet ikke glæde sig over al den Skønhed, som omgav hende. Hun var saa fortvivlet over Tabet af sit Barn, følte sig saa tomhændet, saa unyttig og tilovers i Verden og dertil saa hjælpeløst svag, at hun bestandig maatte græde. Hun havde i de sidste Maaneder før Barnets Fødsel levet saa inderligt og fortroligt med det i sine Tanker, havde desuden rent legemligt følt det som mere end Halvparten af sig selv, at det nu var, som om der næsten ingenting var bleven tilbage af hende. At der samtidig var taget en stor Byrde fra hende, tænkte hun ikke paa. Skammen, Ydmygelsen, Forældrenes Sorg, Husvennernes Medlidenhed, alt, hvad der før havde tynget og naget, var efterhaanden bleven aldeles betydningsløst for hende i Sammenligning med den Glæde, hun ventede paa, og de Forhaabninger, hun knyttede til dette Barn, ved hvilket hun selv skulde faa nyt Liv.

Fra Hjemmet, hvor man stadig troede hende i Breslau, skrev baade Moderen og Faderen regelmæssig til hende om alt, hvad der skete i Familie- og Vennekresen. Hun fik saaledes at vide, at Eybert havde giftet sig med en ung Pige paa sytten Aar, at hendes Svoger, Dyhring, var bleven Rigsdagsmand, og at Nanny havde været paa Hofbal og var bleven forestillet for en af Prinserne. Men det var hende alltsammen saa ligegyldigt. Hun sad der i sin lille Have med en Pude bag Nakken og en Skammel under Fødderne og saae med lange Blikke efter Børnene, der gik forbi paa Gangstien udenfor.

Det var mest Fattigbørn, hun saae, — blege, forkomne Stakler af den Slags, hvoraf det vrimer i Fabriksbyer, selv i saadanne smaa og landsbyagtige, hvor Fortovene grønnes ved Foraars-